

1 ALMELO

Natuurlijk wonen er ook fatsoenlijke lieden, maar niet genoeg om het Twentse stadje Almelo bestaansrecht te verlenen. Ik ben er onlangs geweest en ik kan u melden: in Almelo lopen alleen domme, dikke, verschrikkelijk lelijke mensen rond. Volbloed lelijkerds, honderd procent lelijk. Voor de slanke knappe vrouwen maak ik geen uitzondering, want zelfs die zijn lelijk in Almelo. Waar je ook kijkt zie je varkenskoppen en varkensnekken, waardoor Almelo je het gevoel geeft dat een onoplettende boer de staldeuren open heeft laten staan. Dit houdt nog geen belediging in, want ik ben dol op varkens: dat vind ik beesten met leuke gezichten.

Maar de Almeloer heeft een domme wrede gelaatsuitdrukking die hem wei heel erg op een Duitser doet lijken. Ja, op koopavond in Almelo roept het straatbeeld onmiskenbaar herinneringen op aan de Tweede Wereldoorlog.

In elk provinciestadje is wel iemand te vinden die iets organiseert, zelfs in Almelo. Laatst kreeg ik iemand aan de telefoon die mij met mijn show naar Almelo wilden halen. Dit raadde ik hem af. Ten eerste ben ik nogal duur en ten tweede heb ik behalve een goede piano een geluids- en een lichtinstallatie nodig. De organisator dacht dat hij dat allemaal best voor elkaar kreeg. Een zaal met een heus podium leek hem ook geen probleem. Er stond in Almelo nog een verenigingsgebouw uit de

vorige eeuw dat als zodanig dienst kon doen. Het heette zoiets als de Olde Dukke.

Dat beloofde niet veel goeds.

Inderdaad bleek de Olde Dukke een aan een café aangebouwde kazerne voor gesneuvelde lilliputters. Het zaaltje zelf met zijn zwarte plastic stoeltjes en zijn zwartgeverfde keukentafels waarover men voor de gezelligheid groene neteldoeken uit grootmoeders tijd had gelegd, zal ik niet beschrijven. Het gaat om het podium. Dit had mede door de geringe afmetingen het meeste weg van een oude mensen huiskamer. Men had op de achtergrond een reuzenposter uit 1950 geplakt, voorstellende een bergmeertje met een berg. Bedoeld om ruimte te scheppen, maar verkleurd en bestoft en al met al zo erg dat het met terugwerkende kracht mijn hele jeugd verpestte. Op het podium was net genoeg plaats voor een vlooientheater.

Over de techniek zal ik kort zijn. De lampen waren met doorzichtig plakband aan de geïmproviseerde lichtmast vastgeplakt. Erger was dat ze het geen van allen deden, zodat ik mij tijdens de voorstelling in het schemerdonker over het podium bewoog. De piano bracht bij aanraking het geluid voort van iemand die sinds lang is overleden aan longkanker. Uit het aangrenzende café klonk dwars door mijn programma heen het weinig verhelderende gesprek van bierdrinkende Almeloers. 'Whoe hejije noa vel noa loaten kieke, Korm?' zo klonk het.

Mijn publiek was moeilijk aan het lachen te brengen. Ik kreeg de aanvechting de grappen uit te leggen. Na afloop zei de organisator opgewekt dat het publiek genoten had. Ik beet hem toe dat dat mijn schuld niet was, en vroeg meteen opheldering over de herkomst van de piano. Die bleek geleend van de Almelose muziekschool. Ik had het kunnen weten. Van een Almelose muziekschool is het uiteraard niet de bedoeling dat de leerlingen liefde voor de muziek wordt bijgebracht.

Aan deze typisch Amelose belevens was er een voorafgegaan van een nog grotere treurigheid. Ik had de Almelose boekhandelaar toegezegd dat ik de middag voorafgaande aan de voorstelling in zijn boekwinkel zou komen signeren. Tijdens het telefoongesprek maakte ik er de man op attent dat ik in dit geval in Almelo zou moeten eten. Ik hoorde hem van kleur verschieten. Om hem te sarren zei ik: 'Het hoeft niet duur te zijn, hoor. Met drie-, vierhonderd gulden komen we een heel eind.' Zijn voorstel om de maaltijd bij hem thuis te nuttigen, wimpelde ik af.

Zuchtend stelde hij me een dinertje in een Almeloos restaurant in het vooruitzicht. Na afloop van het signeren bracht de boekenworm me via een ingewikkeld stelsel van wegomleggingen naar een shoarma-tent. Het interieur viel goed te bezichtigen in de baaierd van tl-buizen. Over het algemeen biedt het leven weinig houvast, maar hier was tenminste een ding goed duidelijk: de formica tafelbladen. Ook was het een

prettige gedachte in Almelo varkensvlees te eten. Dat paste heel goed. De boekhandelaar kon me wel zoenen toen ik na een broodje afhaakte.

Almelo, mijn hemel wat een benauwdheid! Wat een ellendige vertoning; en dan te bedenken dat het allemaal nog veel erger kan.